

Άλλο «ένα περιστατικό» πατριαρχικής βίας, αυτή τη φορά στα στενά και τους δρόμους που περπατάμε. Κάποιες εβδομάδες πριν, κυκλοφόρησε σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης πως ένας άνδρας προσπάθησε να φοβίσει, να βιάσει, κορίτσια και γυναίκες στις γειτονιές των περιοχών μας. Άλλο «ένα περιστατικό» προστίθεται και μία περιγραφή σφηνώνει στο μυαλό: *καθώς περπατώ στα στενά, τα μάτια μου σχεδόν στροβιλίζουν. Αν με δει κάποιος θα πει πως κάτι έχω. Περπατώ και κοιτάζω στραβωμένη, άλλες φορές κουράζομαι και στιγμιαία ξεχνιέμαι. Μπορεί να ψάχνω να βρω κανένα χιλιοστό ανάσας σε αυτό που λέμε ουρανό. Ξανά κοιτάζω γύρω μου, επανέρχομαι σχεδόν αυτόματα στην ευθεία. Αν χαθώ για πολύ ώρα μπορεί κάτι να μου συμβεί. Συνεχίζω την διαδρομή μου και βγάζω τα ακουστικά. Σκέφτομαι πως δεν θα καταλάβω αν κάποιος με πλησιάζει. Γυρνάω διαρκώς και κοιτάζω πίσω μου, σκέφτομαι -να φωνάξω βοήθεια ή φωτιά; Κουράστηκα να σκέφτομαι. Ξανά βάζω τα ακουστικά. Προχωράω πιο στραβωμένη από πριν. Αν μπορώ, θα φωνάξω ότι μου 'ρθει...*

Και αν ερμηνεύσατε πως η παραπάνω περιγραφή είναι ενικού αριθμού ή παραπέμπει σε μοιρολατρεία, παθητικότητα, ματαιότητα, σφάλετε... Είναι αυτή η επανάληψη, ο αντικατοπτρισμός της απάντησης στο ερώτημα «γιατί δεν πέφτουμε από τα σύννεφα»...

Ναι, αδιαφορούμε αν ο βιαστής είναι μεγάλος ή μικρός σε ηλικία, φτωχός ή πλούσιος, ντόπιος ή μη. Ναι, αδιαφορούμε αν ο παραβιαστής είναι δάσκαλος, αφεντικό, συνάδερφος, πατέρας και φίλος. Το αποτύπωμα είναι το ίδιο: επιβολή, υποβιβασμός, περιορισμός, φόβος. Τα αποτυπώματα της πατριαρχίας σε έναν κόσμο ανελεύθερο και καταπιεστικό. Την οποία, με όσα προοδευτικά νομοσχέδια και αν την στολίσουν (μέχρι να τα αποσύρουν όποτε ξανά επιλεχθεί), θα εξακολουθεί να είναι πανταχού παρούσα και τα πάντα πληρούσα. Για να μας επιβάλλει και να ελέγχει το πως θα γεννιόμαστε και θα μεγαλώνουμε, πως θα αντιλαμβανόμαστε τα σώματα, τη σεξουαλικότητα και τις υπάρξεις μας, πως θα συνεννοούμαστε, πως θα συναντιόμαστε, θα μαθαίνουμε, θα φλερτάρουμε, θα ερωτευόμαστε, θα τσακωνόμαστε, θα χαιρόμαστε και θα λυπόμαστε... Και όταν θέλει... να φιμώνει, να ξυλοκοπά, να τρελαίνει, να δολοφονεί. Πίσω από κάθε εικόνα «δράκου», πατέρα, πατριού, συζύγου, αδελφού, μπάτσου, παππά ή νταβατζή δεν υπάρχει παρά μία εικόνα. Το πορτρέτο όλων εκείνων που επιβάλουν το δίπολο της ασπρόμαυρης επιλογής στις επιθυμίες και τα όνειρα ως τη μόνη «επιλογή» και την «τιμωρία» της κάθε «παρέκκλισης» από το «κανονικό».

Όχι, δεν αδιαφορούμε, εξοργιζόμαστε που καθημερινά μαθαίνουμε περιστατικά πατριαρχικής βίας και επιβολής. Εξοργιζόμαστε που η πατριαρχία αντεπιτίθεται μέσα από τους θεσμούς της και αφομοιώνει όλη αυτή τη βία ξερνώντας την σε στατιστικές, νούμερα και αριθμούς προκειμένου να τη συνηθίσουμε, να συμφιλιωθούμε μαζί της. Εξοργιζόμαστε που οι μπάτσοι και οι δικαστές έχουν ανακηρυχθεί σε προστάτες, μέχρι βέβαια να βρεθούν “υπόλογοι” για βιασμούς ή για υποτίμηση και βασανισμό επιζήσαντων προσώπων στις δικαστικές αίθουσες κοκ. Εξοργιζόμαστε με την ειρωνική κοροϊδία των παγκόσμιων ημερών -μα αλήθεια, παγκόσμια ημέρα κακοποίησης; Εξοργιζόμαστε με τις λέξεις. Εξοργιζόμαστε με τις δικαιολογίες. Εξοργιζόμαστε με τους προστάτες κάθε είδους...

Ναι, είναι βαθύς ο πόνος, αλλά πιο βαθιά έχουμε εξοργιστεί, τόσο που δεν μαζεύεται. Και όχι δεν θα χαρίσουμε το μονοπώλιο της βίας στην πατριαρχία και το κράτος. Θα εκφράζουμε τη συλλογική αντίβια που μας αναλογεί, με μόνη προϋπόθεση να στέκεται η μία δίπλα στο άλλο, φωτίζοντας και αναδεικνύοντας τις μυριάδες γκρίζες αποχρώσεις στις επιθυμίες, τις επιλογές και τα όνειρα. Για να συμβάλλουμε στην καταστροφή του κόσμου που εξουσιάζει, καταπιέζει και εκμεταλλεύεται. Και ναι, τις επιλογές και τις πράξεις μας θα τις δημιουργήσουμε εμείς. Ας συναντηθούμε...

ΒΙΑΣΤΕΣ, ΣΕΞΙΣΤΕΣ, ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ...

η οργή μας, κύκλους κάνει γύρω σας και σας περικυκλώνει...

νοεμ.2022